

BİŞNEV DERGİ

EDEBİYAT FİKİR SANAT

"BEKLEMEK"

2023 • SAYI 6

DİTÖRDEN

Ayşenur Özden

Merhaba

Bu yazıyı 9 Mart günü yani depremin üzerinden bir ay geçmişken kaleme alıyorum. Şubat ayında yaşanan deprem sebebiyle içimiz çok buruk. Bışnev Dergi olarak yüreğimizde derin bir acı bırakan bu felakette hayatını kaybetmişlere Allah'tan rahmet diliyor, geride kalmış ailelerine, sevdiklerine sabır diliyoruz. Depremin üzerinden bir ay geçmesine rağmen henüz insani şartların dahi iyileştirilememiş olması, sosyal medyadan yapılan her bir çağrının çok temel -yaşamsal- ihtiyaçlar olması ve orada bulunan depremzede insanlarımızın bu ihtiyaçlar harici eğitim vb. gibi ihtiyaçlarını dile getirmekten imtina etmeleri, bunların lüks olarak değerlendirilmeye mecbur bırakılması bizlerde kapanmayacak ve unutulmayacak izler bırakmaktadır.

Toplum olarak yaşadığımız bu travmanın neticesinde konuşulması gereken öncelikli konu, sosyal medyada gündeme gelen normale dönüşün ne zaman olacağı değil, depremi yaşayan; yakınlarını, mallarını, şimdiye kadar yaşamış oldukları hayatlarını kaybeden ve bu izlerin olmadığı bir normale dönemeyecek olanlarımızdır. Bu noktada yaraların her biri kapanıncaya dek onları sarmaya ve duyurmaya devam etmeliyiz. Depremin ardından toplum olarak yaşadığımız her bir duyguyu diri tutmayı insani bir görev olarak kendimize atfetmemiz gerekir. Umutluyuz çünkü biz, birlikte iyileştireceğiz bizi. Unutmadık, unutturmayacağız.

TEŞEKKÜR EDERİZ

YÖNETİCİ: Fatma Zehra Akyiğit
EDİTÖR: Ayşenur Özden
KAPAK TASARIM: Merve Tunçkaşık

6.SAYI YAZARLARIMIZ VE ÇİZERLERİMİZ

İbrahim Şahin/ Yusuf Akyüz
Muhammed Ali Dağ
Hatice Kübra Taşçı
Nafia Anköz
Zeynep Tunçkaşık
Sude Yenin
Ayşe Müberra Boyar
Filiz Yuşan
Nefesi/ Orhan Özer,
Meryem Binici,
Ayşe Uyar
Halil İbrahim Karaoğlu,
Rümeysa G.
Amine Arslan
Leman Demir
Fatma Zehra Akyiğit
Ayşenur Özden
Merve Tunçkaşık

İÇİMİZDEKİLER

1

ÇİZİM
FATMA ZEHRA AKYİÇİT

2

DENEME
AYŞENUR ÖZDEN
BEKLEMEK

4

DENEME
MERVE TUNÇKAŞIK
KAVRAMLARIMIZ VE ÖTESİ

7

DOSYA: NURULLAH GENÇ
İBRAHİM ŞAHİN
YAĞMUR YÜREKLİ ADAM

13

ÇİZİM
ZEYNEP TUNÇKAŞIK

14

HİKAYE
AYŞE MÜBERRA BOYAR
BİR ACAYİP İCAT

17

ŞİİR
AYŞE UYAR
GÖÇ

19

HİKAYE
NAFİA ANKÖZ
YILDIZ KURDU

22

ÇİZİM
HALİL İBRAHİM KARAOĞLU

23

ŞİİR
NEFESİ / ORHAN ÖZER
İNSAN

26

MUHABBET
MUHAMMED ALİ DAĞ
İNTİZAR

28

ÇİZİM
HATİCE KÜBRA TAŞCI

29

ŞİİR
NURULLAH GENÇ
RÜVEYDA

35

ÇİZİM
FATMA ZEHRA AKYİĞİT

36

ŞİİR
YUSUF AKYÜZ
DUMANSIZ YANGIN

39

FOTOĞRAF YORUMU
FİLİZ YUŞAN

40

DENEME
SUDE YENİN
DİLHUN

43

ŞİİR
MERYEM BİNİCİ
MİAT

45

ÇİZİM
RÜMEYSA G.

46

DENEME
AMİNE ARSLAN
İKİ YAKAMIZ DA YOK

48

ŞİİR
LEMAN DEMİR
AĞAÇSIZ GÖNÜL DAĞIM

50

ŞİİR
NURULLAH GENÇ
SİYAH GÖZLERİNE BENİ DE GÖTÜR

BEKLEMEK...

*Beklemek...
uçup gitmiş bir kuşun kanatlarındaki
umudu kucaklamak...
tutunmak kırıldı kırılacak bir dala,
solundaki ağırlıkla
bitti bitecek bir nefes gibi...
(Fatma Zehra Akyiğit Fe3A)*

B

EKLEMEK

Ayşenur Özden

Sedat Anar

beklemek

Bekleyişlerin acabası çok olur. Beklemek nedir, diye düşünürken zihinlerde açılan kapıları gözetledim bir süre. Kimine umut kimine sitem kimine hasret kimine vuslat kimine ise belirsizlik olur bekleyiş. Ve şimdi, ömrümün bu yıllarında beklemek; kalpte anlamsız bir sızı, ruhun boğazdan dışarı taşma isteğini hınçla bastırma gayreti, vücutta saklanmaya çalışan bir rutubet gibi...

Yıllarca bir umuda bağlanmışken içime zerk eden korku selinden korku selinden artık kendimi söküp alamıyorum. Evet, tam da söylendiği gibi, "beklemek, en korkunç halidir yaşamanın"

Çünkü düşünüyorum; ben bu yerde bu kederi kabul ederken içimdeki umudu yine de diri tutuyordum. Şimdi ise büsbütün bir keder olmuşken kendimi nasıl avutacağımı bilemiyorum.

İçimdeki bu sebepsiz umut boşa mı yoksa bir maunetin habercisi mi Allah'ım?

O gün de böyle geçti;
Beklemek, hep beklemekle...

CENGİZ AYTMAOV

AVRAMLARIMIZ VE ÖTESİ

Merve Tunçkaşık

Ne kadar bilersen bil, söylediklerin karşındakinin anlayabildiği kadardır diyor Hz. Mevlana. Zihnimizde ve ruhumuzda yeri olan herhangi bir kelimenin anlamını sözlükteki karşılığı değil, sahip olduğumuz bütün maddi ve manevi birikim oluşturuyor. Bütün yaşantılarımız, hislerimiz ve gördüklerimiz kavramlarımızın temel taşları oluyor. Söylediklerimizden çıkarılmasını istediğimiz mânanın tam olarak anlaşılabilmesi için muhabetimizle benzer bir yaşantıya ve anlayışa sahip olmamız kısaca aynı telden çalmamız gerekiyor. Tabii bu durum her zaman mümkün değil. Farklı oluş insanın tabiatında mevcut. Birbirimize denk gelene kadar farklı tecrübelerden geçiyor, farklı yollara giriyor ve hepsinin bıraktığı başka izleri taşıyoruz. Bu farklılıklar bir bakıma nimet olarak düşünülebilir. Kavramlarımızın aynısı ile ama değişik açıları ile karşılaşmak değişime sebep olduğu gibi diğer kavramlarımızı da yeniden şekillendirir. Var olan mânanın ruhumuzu ve zihnimizi derinleştirecek kapılara açılmasını sağlar.

Kavramlarımızın derinliği üzerinde yaşadığımız olayların da etkili olduğundan bahsetmiştim. Zorlukta ya da lütuf olarak gördüğümüz zamanlarda sahip olduğumuz kavramlar, hayata bakışımız değişime uğrar. Sadece iki ay öncesine kadar hayatımız bir rutin içinde akıp giderken depremle beraber zihnimizdeki birçok kavram yeniden şekillendi.

Yaşamayı, hayatın her alanında konforu sağlamaya çalışmaktan ibaret sanırken hayatın bir can pazarına dönüşeceğini, istediklerimize sahip olabileceğimizi düşünürken elimizde olanların her an bizden alınabilecek birer emanet olduğunu ve kendimizi sahibi sandığımız küçük dünyalarımızda aslında ne denli aciz varlıklar olduğumuzu idrak ettik.

Yaşamak, ülfet haline gelmişken her nefesimizde bir mucizeyi yaşıyor olduğumuzu fark ettik. Ölüme yaslı hayatlarımızla yaşamıyoruz, yaşatıyoruz her an her saniye yeniden ve yeniden.

Farklılaşan kavramlarımız hayatımızın geri kalanında var olan hikayemizi daha anlamlı bir hale getirebilir. Doğruyu, yanlışı, hakkı ve hakikati daha net ayırt edebilmemizi sağlar. Yaşananlar neticesinde benzer duyguları, acıları paylaştığımız insanlarla bizi daha fazla yakınlaştırarak birbirimizin ruhuna şifa olmaya vesile olabilir. Yolun devamında ben'i "biz" yapabilir. Unutmadan ve unutturmadan yaşamaya çalışırsak eğer...

Şair "kaldı yaşamak suçu üzerimizde diyor lakin hayır, yaşamak suç değil her şeye rağmen. Belki şifa belki yurttur varlığımız, nerede kalbi kırık ve ruhu dargın bir can varsa.

Madem çiçekleri görmek için
baharı beklemek zarureti
vardır, biz de ona şiddetle
ve sabırsızlıkla intizar
etmekteyiz.

SN

İbrahim Şahin

YAĞMUR YÜREKLİ ADAM

NURULLAH GENÇ

“Yağmur, duysam içimin göklerinden sesini/yağarsın;
taşlar bile yemyeşil filizlenir/
yıldırımlar parçalar çirkefin gövdesini/sel gider ve
zulmetin çöplüğü temizlenir/
yağmur, bir gün kurtulup çağın kundaklarından/alsam,
ölümsüzlüğü billur dudaklarından...”

Bir şairin yüreğinin kapısı nasıl aralanır, nasıl girilir, nasıl
resmedilir duyguları?

Acıları ve sevinçleri, hüznüleri ve kederleri elle tutulur,
gözle görülür mü?

Kimi zaman bir yıllık atı gibi yağmalanmış ve sitemkâr,
Kimi zaman heyecan ve coşkuyla şahlanan bir doru
taymışçasına seğırttiği hayal ufuklarına nasıl erişilir
akilla?

Koskoca bir insanlığın yüreğini nasıl sığdırdığı
keşfedilebilir mi göğüs kafesinin arkasına bilemiyorum!
Bu yüzden yazacağım her satır için Yağmur Yürekli
Adam'dan peşinen özür diliyorum.

Şiire ve şairlere gıptayla bakmaya başladığımdan beri
şairler ve şairlikle ilgili sorular hep kurcalamıştır aklımı;

İnsan anasından şair olarak mı doğar?

Yoksa hayatın medcezirleri arasında çalkalanırken
keşfettiği efsunkâr bir hazine midir şairlik?

Ya da şairlik; arzın derûnundan ve taşların arasından
süzülüp çıkarak içli bir türkü tutturmuşçasına şırıl şırıl
vuslat sonsuzluğuna doğru akan bir kır çeşmesi gibi
insan yüreğinden kaynayıp akan bir duygu pınarı mıdır?

Veya ana rahminde beslediği can parçasını acı ve haz
arası bir sancıyla kıvrana kıvrana doğuran bir ananın
hâleti rûhiyesi gibi tariften vareste bir hayal ve gönül
gebeliği sonucu gürbüz doğumlar yapmak mıdır şiir
yazmak?

Bu soruların cevabını tam olarak verememiş olsam da
hep gıpta ufkumda olmuşlardır kendimce seçtiğim,
şiiirlerini okuyunca yüreğim ısınan has şairler. Yazmış
olduğum bazı şiiirimsi heveslerime kimi dostlarıımın
yaptıkları iltifatların rûzigârına kapılarak, ne zaman
kendimi şiiirmiş gibi hissetmeye başlasam hemen
gerçek bir şiiirin şiiirlerine tutarak yüreğimi, mahcup olur
vazgeçerim bu iddiadan.

Satırlarından sadırlarına sızmaya çalıştığım bu şuarâ-i
kiramdan birisi vardır ki; Ne zaman şiiirlerini okumak
nasip olsa yüreğimin bana bir şeyler fısıldadığını sezerim
ve yüreğindeki bitmek tükenmek bilmeyen duygu seline
hayran kalırım. Onun zengin dağarcığındaki kelimeleri
bazen birbirleriyle ahenkle dans ettirişini bazen amansız
bir kavgaya tutturuşunu bazen de coşkun bir duygu
selinin tam ortasına savuruşunu, her birine engin
tasvirler ile tabir caizse adeta apayrı can ve ruh verişini
hissederim mısralar arasında.

Hayatı ve Eğitim Serüvenine Dair Mütevazı Notlar

Zaman 1960 yılının yapraklarını eskitirken, bir hazan
mevsiminde Erzurum'un Horasan İlçesine bağlı Tahir
Hoca köyünde Seyfullah ve Emine Genç'in göz nuru
yavruları olarak gözlerini açar dünyaya. Âşıklık
geleneğinin yoğun olarak yaşandığı zamanlardır ve
akşamları köy odalarında ezbere destanların okunduğu,
ardından da Naat-ı Şerifler okunarak gecenin
taçlandırıldığı bir köydür burası ve Genç Nurullah bu
atmosferin içinde geçirir çocukluk yıllarını.

İlkokulu köyünde okul olmadığı için akrabalarının
yanında bitirince ortaokul okumak için Kars'a teyzesinin
yanına gönderilse de amcası Horasan'a taşınınca 2 ve 3.
Sınıfları orada okuyarak mezun olur Genç Nurullah.

Burada okurken ayakkabı boyacılığı, lokantalarda
bulaşıkçılık ve garsonluk yaparak okul masraflarını
çıkarmaya çalışır.

Ucuz ayakkabı boyadığından boyacı piyasasını bozduğu gerekçesiyle diğer boyacılar tarafından darp edilerek boyacılığı terk etmek zorunda bırakılır.

3.sınıf yıllarında ise geceleri fırında çalışır, gündüz ise okula gider, yakınları bu olumsuz şartlardan dolayı onun sınıfta kalacağından endişe ederken o okul birincisi olarak bitirir ortaokulu. Bu süreçte öğrenmiş olduğu fırıncılık mesleği üniversite yıllarında da yaz aylarında çalışması nedeniyle ekmek kapısı olur.

Parasız yatılı sınavlarına girer, sonuç gecikince babası varını yok ederek Erzurum İmam Hatip Lisesi'nin paralı yatılı bölümüne verir oğlunu ama iki ay sonra da müjde gelir parasız yatılıdan ve böylece bitişikteki parasız yatılı yurt binasına geçer. Muhterem babası paralı yatılıya yatırmış olduğu parayı iade almayarak okuldaki ihtiyaç sahibi çocuklar için harcanmasını ister. Babasının bu davranışı karşısında çok duygulanan Nurullah bir süre sonra yeni bir boya sandığı yaptırarak ders çıkışlarında yurt kantininde boyacılık yapmaya başlar, aynı zamanda da ödev yapma zamanı olmayan öğrenciler için para karşılığı ödevler yapar.

Lise yılları derslerle birlikte çokça kitap okuduğu, bu yüzden gözlük takmak zorunda kaldığı ve şiirler yazarak **Tarım ve Orman Bakanlığının şiir yarışmasında Türkiye ikincisi** olduğu ve benzeri ödüller aldığı yıllar olarak kalır geride.

Şiire olan yatkınlığı ve ruh zenginliği ile **Milli Türk Talebe Birliğinin Hicri 1400 konulu şiir yarışmasında Hicret isimli şiiriyle Türkiye birincisi** olduğu ve bu şiirin Nesil Dergisinde yayınlandığı bir rüzgâr yakalar şair. Bu meşgaleler ona derslerini ihmal ettirmez bilakis her yıl takdirnameler alarak 1978-1979 eğitim-öğretim yılı sonunda Erzurum İmam - Hatip Lisesini birinci olarak bitir. Okul süresince yaptığı boyacılık vs. den kazandığı paralarla on adet koyun alarak, okula başlarken babasının paralı yatılı ücretini yatırabilmek için satmış olduğu koyunların yerine hediye eder.

Okulu bitirdikten sonra yapılan ilk üniversite sınavında Atatürk Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesini kazanır ve eğitim hayatına orada devam eder. Üniversite yurtlarında kalmaya başlayan Nurullah Genç ilk yıl yurt kantininde boyacılık yapmayı sürdürse de siyasi bir kavganın ortasında kalıp boya sandığı kırılıp dağıtılınca, bunu yapmaktan vazgeçer ve inşaatlarda, fırınlarda bulduğu işlerde çalışmayı sürdürür. İşten geç çıkıp yetişemediği için

kapısı kapanan yurtlara giremediği zamanlar, daha sonra Siyah Gözlerine Beni de Götür şiirinin yazılacağı Erzurum tren garında, bankların üzerinde ders çalışmaya, uyuyarak dinlenmeye çalışır.

Üniversite yıllarında şiirleri edebiyat dergilerinde yayınlanmaya başlar, sonraları Aylık Derginin daimi kadrosunda yer alır ve bu arada bir grup arkadaşıyla birlikte Genç Kuşak Dergisini çıkarırlar ve orada şiirleri yayınlanır. **Yeni Devir Gazetesi, Genç Kalemler Makale yarışmasında Yaşar Garip Koyuncu mahlasıyla Türkiye ikincisi** olur.

Dolabının kapağına **"20 yıl sonra yönetim ve organizasyon profesörü ve Türkiye'nin tanıdığı bir şair olacağım"** diye yazarak hayatın geri kalan kısmına dair bir öngörü ortaya koyar Nurullah Genç.

Atatürk Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nden mezun olduktan sonra 1984 yılında aynı fakülteye araştırma görevlisi olarak girerek süreç içerisinde de doktor, doçent, profesör olmak suretiyle de başarır bunu sonunda. Edebiyat alanında ise Yağmur şiiriyle taçlandığı her biri birbirinden yetkin şiirleriyle günümüzde, değil Türkiye'nin dünya ülkelerindeki edebiyat camiasının da takdir ettiği seçkin bir şair olarak dolabının kapağına yazmış olduğu hedefin doruğuna başarı bayrağını diker.

Üniversite hayatına yıllarında edebi çalışmalarının yanında tiyatro ve satranç çalışmaları da yapmaya başladı ve bu süreçte kimi tiyatro oyunlarında oyuncu olarak yer alırken Erzurum satranç şampiyonu olarak Türkiye Satranç liginde de yer aldı şair. İlkokuldan itibaren hayatın hemen hemen her alanında yer almaya çalışarak dolu dolu geçirdiği eğitim hayatını 1983 yılında fakülteyi bitirerek noktaladı ve 1984 yılında aynı fakülteye araştırma görevlisi olarak girdi. Yönetim ve Organizasyon alanında yüksek lisans yapan şair iki yıl doktora programı açılmasını bekledi. 1990'da doktor, 1995'te doçent, 2001 yılında profesör oldu. 2003 yılında Kocaeli Üniversitesine geçti ve orada yedi yıl çalıştı.

2010 yılında emekli oluncaya kadar kamu ve özel sektör kuruluşlarına danışmanlık hizmetlerinde de bulundu. Emeklilikten sonra da İstanbul Ticaret Üniversitesinde çalışmaya başladı. Bölüm başkanlığı ve dekanlık görevlerinde bulundu. İstanbul Ticaret Üniversitesinin 2012-2017 Stratejik Planı'nı hazırlama kuruluna başkanlık eden Nurullah Genç, Sermaye Kurulu üyeliği, Sermaye Piyasası Başkan Vekilliği,

Merkez Bankası Meclis Üyesi olarak da görevler aldı ve onlarca akademik eser yazdı.

Şair yüreğinin coşkusu ile şiir ve Edebiyat dalında da onun üzerinde şiir kitabı ve 3 roman yazan şair onlarca ödülün sahibidir. Bu alandaki çalışmalarıyla ülkemizde ve dünyada haklı bir nam sahibidir Nurullah Genç. Denizde damla misali hayatının coşkun bir ırmak gibi akışından kesitler aktarmaya çalıştığım **Üstadın hayatının detayları ve eserleri hakkında bilgi sahibi olmayı ve hatta denizden birer damla misali şiirlerinden bazılarının izini sürerek onun gönül ve ruh dünyasına sızmaya ve hissettiklerimi sunmaya çalışacağım şiirlerin devamını ve diğer şiirlerini okumayı sizlere bırakıyorum.** Birçok şairde olduğu gibi **Nurullah Genç'in şiirlerini de doğuran/yazdıran öyküler vardır.** Ben bu sınırlı yazımda sizlere ağırlıklı olarak **"Şiir insan ruhunun en saf sesidir"** diyen ve şiirlerini imgelerle ilmik ilmik dokuyan bu nadide şiir ustasının öykülü şiirlerinden ve diğerlerinden tadımlık mısralar sunmaya çalışacağım.

Nurullah Genç'in Yayınlanan İlk Şiiri ve Dimağa Tat Bırakan Diğer Şiirleri

İmam Hatip Ortaokulunda okuduğu yıllardır, babası ziyaretine gelir bir gün ve komşuları, aynı zamanda çok iyi ilişkileri olan **Fahri amcasının eşinin rahmetli olduğu haberini ağlayarak verir oğluna. Bu habere çok üzülen ve etkilenen genç Nurullah birkaç gün sonra ölüm saatini anlatan "Saat"** isimli bir şiir yazarak nesil dergisine yollar. Ve yayınlanmaya değer bulunarak bir dergide yayınlanan ilk şiiridir bu şiir Genç Nurullah'ın. Özel derslerine de katıldığı ve çok sevdiği hocası Yusuf Ziya Kavakçı bir gün çok kalabalık bir öğrenci grubunun olduğu ortamda **"Ben bir şiir yazdım çocuklar"** diyerek bir şiir okumaya başlar ve elinde Nesil Dergisi vardır. İlk mısralardan sonra kendi şiiri olduğunu anlar, çok heyecanlanmıştır, **"Nasıl olur, bu benim şiirim, ben yollamıştım dergiye!"** diye diye hayıflanmaya başlar, bir şey de diyemez. Şiir bittikten sonra öğrenciler hocayı takdir ederler ancak **Yusuf Ziya Hoca şaka yaptığını, bu şiirin aslında Nurullah Genç isimli arkadaşlarına ait olduğunu** söyleyerek takdir duygularını belirtir. Arkadaşları da alkışlayarak tebrik ederler ve bu olay Genç Nurullah da şiire dair daha derin duygular oluşmasına sebep olur çünkü **"Marifet iltifata tabidir, iltifatsız meta zayıdır"** denmiştir.

Arkası gelir ve Su, Aylık Dergi, Türk Edebiyatı ve diğer

dergilerde yayınlanmaya başlar şiirleri.

Üniversite yıllarıdır, okuldan sonra fırında çalışarak harçlık çıkarmaya çalışmakta ama yurda ancak gece saat on bir sularında gidebilmektedir. Yurt idaresi aldığı bir kararla akşam saat sekiz den sonra yurda girişleri yasaklar. Bu süreçte, bir tren garında çalışan bir arkadaşının da desteğiyle garda bir bankın üzerinde yatarak sabahlamaya başlar. Yolcular kendisini garip ve meczup sanarak para ve yiyecekler bırakırlar yanına, o da onları alıp orada sabahlayan ve gerçekten garip olan insanlara dağıtır. Dostlukları gelişir ve şiirler yazarak okumaya başlar onlara. Her biri çok mutlu olurlar ve severler bu garip dostlarını. Bunlardan birisi de kestanecidir ve ona "Neden köşeleri bekler durursun/nefesin burnunda tütüyor feci/evin var mı nerede oturursun/sen de garip misin ey kestaneci..." diye şiir yazıp kendisine okuduktan sonra tutuşturmuştur çok mutlu olan adamın ellerine.

Tren garı serüveni bittikten sonra yıllar geçer aradan. Bir gün bir film izlemektedir evinde ve konu tren garında geçmektedir. Senaryoya göre adam üç aydır gelecek olan ama gelmeyen sevgilisini bekler. Her an, her saniye, her salise, gelecek umuduyla Tren garından ayrılamamaktadır.

Adamın vefa duygusunun yoğunluğundan çok etkilenmiştir. Birden yaşadığı o yıllar gelir aklına. Tam on yıl geçmiştir aradan, "ben ne vefasız bir adamım" diye hayıflanarak hemen kalkar arabasına atlar ve tren garına gider, saat on bir sularıdır. Hayretler içinde kalır; Her şey çok değişmiş ve o yıllardaki anılarının izleri silinip gitmiştir. Çok duygulanır ve hıçkırıklara boğulur. Sabaha kadar yitiğini arayan bir meczup gibi köşe bucak dolaşır tren garında.

Duygularını **"Şiir hayatın içinden gelirse anlamlı olur"** diyerek yâd eden şairin yüreğinden **Siyah Gözlerine Beni de Götür şiirinin "seni yaşamadan ölmeyeceğim" bölümü** o ilk gecede doğar.

"Erzurum garında gece yarısı/ bankların üstüne şimşekler konar/ bazen bir yıldırım gezinir saçlarımda/bazen bir melek saatler boyu/yakama ölümsüz çiçekler takar/Erzurum garında gece yarısı/ boğazıma hıçkırıklar tıkanır/nemrut ateşiyle sabaha kadar/içimde binlerce İbrahim yanar..." mısraları o gece yazılır.

Engellenemeyen bir duygu ilhamıyla üç gece üst

üste Erzurum Garı'na giden şair 72 saat boyunca 5-6 saat ya uyumuş ya uyumamıştır. Aşkın bir duyguyla garın içinde içtenlikli ve hazin bir sesle şiir okuya okuya dolaşmaktadır. Bu sıra dışı durum doğal olarak garip karşılanır yolcular tarafından ve kendi kendine konuşan bir adam gibi algılanarak yine meczup muamelesine maruz kalır ancak umurunda değildir onun çünkü o yitik anılarını aramaktadır.

İkinci gece yakaladığı duygusal atmosfer ona siyah gözlerine beni de götür şiirini hediye eder.

“daha dokunmadan kurudu irem/çöllere bir türlü yağamıyorum/yeni bir koşunun başlangıcında/biraz deprem sonrası, biraz şehir hülyası/bir kalp yangınından geriye kalan/siyah gözlerine beni de götür/artık bu yerlere sığamıyorum/pembe uçurtmalar yolladığından beri/ sarardı tiryaki menekşeleri/sonbaharın tozlu kafeslerinde/sevgi turnaları yakalıyorum/turnalar gidiyor ben kalıyorum/âvâreyim, asudeyim, yorgunum/bilmiyorum neden sana vurgunum/Erzurum garında banklar üstünde/uyku tutmuyor karanlıkları/yitik düşlerimi kovalıyorum/gölgeler gidiyor ben kalıyorum...”

Üçüncü gece de annesinin ellerinin çağrışımla **“Ey Monaliza'nın kıskandığı el”** şiirini yazar. “bu kaçınıcı yalnızlık trenlerin ardında/bin pare olduğum kaçınıcı bozgun/bir gün bu esrarlı hikâye biter/Erzurum garında, banklar üstünde/kalem bana kızgın, kitaplar kızgın/hasret katar katar uzayıp gider/içimde bir figân her düdüğü sesi/her vagon efkârlı bir uzun hava/göçmen kuşlar hâlâ dönmedi geri/kurumuş, evlerin karanfilleri/ey Mona Lisa'nın kıskandığı el/sihrine bir defa dokunmak için/hep aynı şarkıyı söyleyip durdum/başımı umutsuz taşlara vurdum...”

Başat Eserlerinden Olan Yağmur Şiirinin Öyküsü

Başlı başına bir şaheser olan yağmur şiirinin yazılış öyküsü de çok orijinal bir öyküdür. Üstadın anlattığına göre amcasının ve diğer bazı büyüklerinin **“Bir şair Naat-ı Şerif yazamamışsa şiir alanında adam olamamış demektir”** anlamındaki sözleri onda derin bir etki bırakır. Üniversite yıllarında dergilerde şiirleri yayınlanmaya başlayınca “Ben bir naat yazmalıyım yoksa adam olamayacağım” düşüncesi içinde gittikçe büyümektedir. 10 yıl yağmur isimli bir naat yazmayı hayal eder. 90'lı yıllara kadar devam eden süreçte birçok naatı inceler, denemeler yazar yazacağı naata birikim olması için. Ama ilham perisi o kutlu iklimin perdesini hâlâ aralamadığı için **“Naat yazamıyorum o**

halde şiir yazmaktan da vazgeçmeliyim” demeye kadar varır duyguları.

Üniversitede öğretim üyesi olduğu yıllarda bir film galasının davetlisi olarak otobüs ile İstanbul'dan Erzurum'a gitmektedir. Yağmur yağmaktadır ve otobüsün camları puslanmıştır. Duyguları Asr-ı Saadet'e, okçular tepesine, oradan Abdülhamit Han'a kadar uzanır ve sosyal olaylar kafasında yoğunlaşmaya başlar. Sonunda o an otobüs biletinin arkasına yazdığı; “Sensiz ufuklarıma yalancı bir tan düştü/sensiz kıtalar boyu uzayan sultan düştü/bir kölelik ruhuna mahkûm olunca gönül/yüzyıllardır dorukta bekleyen sultan düştü” mısraları doğar ve içinde Naat yazabileceğine dair bir umut doğar. Evine döndüğünde kapıyı açan eşine selam verdikten sonra **“Bir şey yazmaya başladım ama ne olduğunu da tam bilmiyorum, biraz sıkıntılı bir haldeyim, içim çok dolu, bu süre içerisinde bu bitene kadar bana biraz tahammül eder misin?”** diye sorar, aldığı cevap **“Tabi ki sen yaz yeter ki”** olur. Hatunundan çocukların kendisini meşgul etmelerine izin vermemesini istirham ederek 40 m2'lik 2 odalı evin bir odasına kapanır. Üç ay boyunca derslere gider, arkadaşlarına sadece selam verir, yârenlik etmez, evde yemek yiyip hal hatır sorduktan sonra odaya kapanır. Arkadaşları, ruhsal bir bunalım içinde olduğuna karar verip psikiyatriste götürmeye bile kalkışır.

Üç ay boyunca Hz. Âdem'den bu yana bütün bir tarihi derin bir muhasebe düşüncesiyle gözden geçirir, duvarlarla konuşur, duvarlar üstüne üstüne gelir âdeta ve sonunda mısralar dökülmeye başlar; “vâr edenin adıyla insanlığa inen nûr/ bir gece yansıyınca kente sibir dağından/toprağı kirlerinden arındırır bir yağmur/kutlu bir zaferdir bu eabil dudağından/rahmet vadilerinden boşanır âb-ı hayat/en müstesna doğuşa hamiledir kâinat/yıllardır boz bulanık suları yudumladım/bir pelikan hüznüyle yürüdüm kumsalları/yağmur, seni bekleyen bir taş da ben olsaydım...”

Alıp götürür şiiri, arkadaşlarını yüksek lisans odasına toplar ve haklarını helal etmelerini isteyerek üç aylık garip halin sebebinin ve serüvenini anlatarak yazdığı şiiri onlara okumaya başlar. Gözyaşları ve mutluluk içinde dinler arkadaşları kendisini ve kucaklayarak tebrik ederler her biri.

Sonra Horasan'a gider. Peygamber torunu, zarif bir adam vardır Muhammed Zeki Bayram isminde. O zâtı ziyaret ederek ona da okur şiirini; “hasretin alev

alev içime bir an düştü/değiştirdi hayal köşküm, gözümde
viran düştü/sonsuzluk çiçeklerle donandı
yüreğimde/yağmalanmış ruhuma yeni bir devran
düştü/ihhtiyar cübbesinden kan süzülür nebi'nin/gökyüzü
dalgaları ipekten kanatlarla/mehtabını düşlerken o
mühür sahibinin/sarsılır ebu kubey's kovulmuş
feryatlarla/evlerin arasına dikilir yeşil bayrak/yeryüzü
avaredir, yapayalnız ve kurak/zaman, ayaklarımda
tükendi adım adım/heyûla, bir ağ gibi ördü rüyalarımı/
çölde seni özleyen bir kuş da ben olsaydım..."

Adam dikkatle dinlediği şiiri beğenir ve **"işte şimdi adam olmuştun"** diyerek takdir duygularını belirtir.

O gün o odada yazıldığı şekliyle ve bir harfine dahi dokunulmadan durduğu ifade edilen ve 1990 yılında Türkiye Diyanet Vakfı Naat-ı Şerif Büyük Ödülü'ne layık görülen Yağmur şiiri için başlı başına bir makale hatta kitap yazılsa hakkıdır deyip geçelim öykülü şiirler bahsini.

Hayatın hemen her alanına dair hissedişleri vardır yüreğinin ve her biri diğerini kıskandıran nice şiirlere imza atar Nurullah Genç. Bunlardan uzak dur ve yaklaş şiirlerinden birer tadım alalım.

"Uzak dur" şiirinde fitratındaki güzellikleri çürümüş insan ya da varlıkların şerlerine dikkat çekercesine,

"Uzak dur, uzak duran çiçeğin kokusundan/Işıktan karanlığa süzülüp giden sudan/dağılan bir yuvanın başını bekleyen kuş/uzak dur ki, bakarsın tam göğsünde vurulmuş/o nasıl bir bahar ki, yollarına kan döker/o nasıl gökkuşağı, göğüne perde çeker..." derken

"Yaklaş; suda bir tohum çatlatıyor gölgeni/o mecnun pervaneler görmüş rüyada seni/ve ben, yasak meyvenin çürüdüğü daldayım/okyanuslara kırgın deli bir kumsaldayım/yaklaş; mağrur savaşı sadağında ölmeden/elif lam ülkesini kaf ikiye bölmeden..." diyerek nelere ve nasıl yaklaşmak gerektiğine dair de işaretlerde bulunur.

Beşeri ve ilâhi boyutuyla aşk duyguları da çok insansı ve yüreğinden haberdar olan her canın olmazsa olmazıdır onun için. Ancak bunlar her zaman öyle ulu orta ya da sıradan sözlerle dillendirilebilecek şeyler değildir. Rûveyda şiirinde "Adını söylemek istemiyorum/her hecesi amansız bir kor

dudaklarımda/her harfine yıllardır şimşeklerle yarıştım/zindanlara karıştım, ölümlerle tanıştım/adını söylemek istemiyorum/Rûveyda dediğim zaman/anla ki, senin için yürüyor kelimeler/çılgılığımın atardamarlarından..." diyerek, imgelere sığınmanın ipuçlarını verir şair.

Ve **"aşkım isyandır benim"** şiiri de **"Rûveyda"** şiiri gibi her okuyanın kendince ve farklı alanlarda yorumlayabileceği derinlik ve efsuna sahip gizemli bir aşk destanını andırıyor;

"Yanarım; öyle bakma yüzüme yağmur gibi/dağıt kalbini saran hasret bulutlarını/parlasın gözlerinde sonsuzluk usaresi/dalgınlık evlerinin en güzel melikesi/sevemem, tozlu raflar arasına girmeden/çöllerim kandır benim/sevemem, karanlığı bir daha devirmeden/aşkım isyandır benim..."

Yine aşka, en çok da beşeri yanına dair medcezirlerden yorulduğuna şahit oluyoruz şairin. Bundandır ki **"Bana özlemin kaldı"** simli şiirinde sevgiliye duyulan özlemin sızıları duyulur içten içe;

"Patikalar üstüne yazıverdin adımlı/acımasız, her akşam çiğnedin feryadımı/ey yıllardır içimde beslediğim kanarya/senin o sulusepken gözlerin var ya/sanki bir alev topu, yakar hayallerimi/her ikinci sonrası ruhumun toprağına/garip tohumlar gibi atarım ellerini..."

Ve **"beni yakışına"** isimli şiirinde de maşukun naz makamında olması ya da hal bilmez tavırlarının körüklediği iç yangınının insanı nasıl kundakladığını dillendirircesine

"O esrarlı yangına bu can nasıl dayandı/sahile vurdu kalbim, su yandı kum da yandı/bir mum gibi eriyip aktı uykusuzluğum/ölüme başkaldıran dertli uykum da yandı/yurdundan mahrum edip dolaştırdın cem gibi/ruhumla söndü alev, sonra ruhum da yandı/kül oldu bir yiğidin figanıyla her umut/bülbülün küllerine konan puhum da yandı..."

İnsanlar maziye yaslanarak tutunurlar âna ve atıye bakarak büyütürler umutlarını. Şair, insanlık ölçeğinde yaşamakta olan mazi inkârcılığından dolayı düşmüş olduğu hayal kırıklıklarına rağmen, maziden gelen meltemlerle emzirmektedir umutlarını **"Söylenmesi gerekenin şiiri"** isimli eserinde;

“kırılsa da baharı bekleyen pencereler/akrebin gözlerinden geçse de dehlizlerim/simsiyah bulutların arasından ansızın/çatlayan yüreğime koydu susuzluğunu /gündüzümde ışığı, gecemde hilâli var/evimin tenhasında büyüyen melâli var/gemilerde aradım yüzünün görkemini/martılarla yoruldu, tayfalarla vuruldum/hüznü avutuyorum bir liman köşesinde/nefesini gizlemiş dalgaların sesinde...”

“Güz” isimli şiiri de yine bir rüya gibi esrarlı maziye şaşı bakanlara bir sitem gibidir sanki;

“bir zamanlar mevsim bizde, bahardı/içinde sonsuzluk çeşmesi vardı/önce dua döndü gittiği yerden/sonra unutuldu tanyerinde köz/her kıvılcım bir yangındadır şimdi/dönüyoruz şimdi o son seferden/insanlar geldi duyulmamış ülkelerden/sonbaharın sabahında durdular/sevgiye tutunup, sonra ansızın/bir rüyanın esrarını sordular/bir kadın gülmeyi unuttuğunda/saçlarından süzülürmüş acılar.”

Şiir ikliminde bıraktığı zarif izlere tutunarak hayatına dair perdeler aralamaya çalıştığım bu mütevazi yazının sonunda sözü “şiir insan ruhunun en saf

sesidir” diyen söz ustasına bırakarak ayrılmalıyım diye düşünüyorum huzurlarınızdan. Üstat “benim şiirim” isimli eserinde bakın neler söylüyor kendisine dair.

Belki de sadece bu şiir ile başlayıp bitirseydim yazımı bunca söze gerek kalmazdı, ne dersiniz?

“yaslı bir baharın şairiyim ben/issız ovaların nehriyim ben/içimde işliyor derin bir yara/aşkın öldürmeyen zehiriyim ben/kapattım kalbimin son kapısını/dokunun; boşlukta bir taş gibiyim/hafızası ölü nakkaş gibiyim/çözüyorum hüznün muammasını/ayaklara mahkûm bir baş gibiyim/ölümü yaşadım, ölmeden önce/bana, sonsuzluğu beklemek düştü/mazide benim de yüzüm gülmüştü/uyandım, karanlık geri dönünce/nerde bir kuş varsa, öldürülmüştü/gel artık, bul beni ey sessiz ölüm/adını yazıver dudaklarıma/zaman kan süzüyor kulaklarıma/hıçkırığa mahkûm biçare gönlüm/haydi, takiliver ayaklarıma/kuruttum bengisu peteklerini/gölgelerle dolu dünyada gülmem/ben ki yaranamam, şakaya gelmem/bulsam Kafdağı'nın eteklerini/başımı çevirip gitsem mi, bilmem.” Vesselam.

ÇİZİM

ZEYNEP TUNÇKAŞIK

bir acayip icat

Ayşe Nüberra Boyar

(1)

Zamanın birinde yaşlı bir mucit bir makine icat etmiş. Bu öyle bir makine imiş ki insanın acılarını başka bir varlığa aktarabiliyormuş. Gerek fiziksel gerek ise ruhsal acılar... Üstelik mucit bu makine karşılığında para talep etmezmiş. Doktora gitmeye durumu olmayanlar bu yaşlı mucide gelirmiş. Kimisi bağdan bostandan bir şeyler getirir hediye etmek istermişse de o hiçbirini kabul etmemiş. Bir ağrısı sızısı olan, bu derdini bir odun parçasına bir miktar toprağa ne bileyim işte evindeki en işe yaramaz eşyaya aktarmaya gelirlermiş. Sadece işlem sonunda o eşya ya yanar ya yamulur bükülür, bir şekilde kullanılmaz hâle gelirmiş işte. Doğum sancıları için koltuk yakan kadınlar, romatizma ağrılarına takımı bozan teyzeler, regl sancısına ders kitaplarını kırıştıran genç kızlar, diş ağrısına babadan kalma bağlamasını çatlatan delikanlılar... Peki ya ruhsal sancılar? İşte bu biraz farklı imiş.

Hikâye o ya bir canlının ruhsal sancılarını, sadece aynı türden başka bir canlıya aktarabiliyormuş bu makine. Buna kimse inanmıyormuş aslında. Ama bunu da demezlermiş mucide. Öyle ya kimsenin bu icadı sorgulamaya dili varmazmış. Olur ya bu yufka yürekli cömert mucit onlara sinirlenir de onlardan para istemeye başlarsa diye korkarlarmış.

Günler geçmiş bu mucidin ismi başka diyarlara da nam salmış. Ne zenginler gelmiş çocuklarının dermansız hastalıkların acısını dindirmek için, hiçbirinden tek kuruş kabul etmemiş. Fukaraya hizmete ise devam etmiş.

Bir gün yaşlı mucidimizi 8-9 yaşlarında bir erkek çocuk ziyaret etmiş. Mucit düşüp bir tarafını yaraladığını, anne babasına korkusundan söyleyemeyip, acıları dinsic diye ona geldiğini zannetmiş.

-De bakalım neren acıyor evlat?
-Bir yerim acııyor.

-Ne istiyorsun peki, neden geldin?
-Senin bir makinen varmış, birinin derdini başkasına anlatabiliyormuş, öyle dedi Mahmut emmi.
-Evet, doğru demiş.
-...
-Bir derdin mi var çocuk söyle bakayım belki de makineye gerek yoktur ha?
-Benim yok ama...
- Kimin var?
-Babamın.
- Nesi var babanın? Hasta mı?
-Hayır öyle değil, hasta değil.
-Ya, derdi olduğunu nerden anladın?
-Babam geceleri sessiz sessiz ağlıyor ben duyuyorum, o uyudum sanıyor.
-Neden?
-Bilmiyorum işte. Makineyi bağlasak babama ve bana o uyurken, bana söyler mi makine neymiş babamın derdi?
-Söyler söylemesine de sen daha çocuksun, olmaz o iş. Hadi git evine.
-Ne olmuş çocuksam?
-Bak evlat, istersen ben babanla konuşurum, sıkıntısı ne ise halletmeye çalışırız olur mu? İstersen yarın hemen görüşürüm babanla, hı?
-Olmaz, benim babam konuşmıyor ki.
-... Hıım. Annen nerde, kardeşin falan bir akraban var mı?
-Yok. Annem beni doğururken ölmüş, kalbi dayanmamış.
-...
-Annem ölünce babam da bir daha konuşmamış. Babam öksüz, ben öksüz. Yani benim bir babam var, o da ölürse ben ne yaparım.
-Dur bakalım evlat hemen açma muslukları, vardır bir hâl çaresi.
-...
Mucit o gece hiç uyumamış. Sürekli çocuğu düşünmüş. Babasının derdi belli ki derinmiş. Bunu anlatmaya niyeti de olmadığı yıllardır konuşmamasından belli imiş lâkin bu derdi ondan

bir acayip icat...

alıp kime yükleyebilir bilmiyormuş. Çocuğun ise babasını kaybetme korkusunu çok iyi anlıyormuş zira o da çocuk yaşta hem annesini hem babasını yitirmiş. Bütün gece yatakta dönüp durmuş, enine boyuna düşünmüş. Nihayet çocuğun babasının acılarını kendine aktarmakta karar kılmış. Zaten 80 yaşa merdiven dayadım, göreceğimi gördüm bu hayattan, o çocuğun ise önünde koca bir hayat var, onun için bu kadarına da dayanabilirim diye düşünmüş. Böylece baba oğul mutlu bir hayat sürerler demiş.

Ertesi gün çocuk yine gelmiş, mucit de onu bekliyormuş. Küçük çocuğa babası için bir çare bulduğunu söylemiş. Fakat kendisinin gönüllü olacağını söylememiş çünkü çocuğun bunu kabul etmeyeceğini biliyormuş. Ona, babasının acılarını bilmem nereden akan bir akarsudan alınmış bilmem ne kadar suya aktarılabileceğini söylemiş ve birkaç şey daha uydurarak çocuğu evine göndermiş. Nerden baksan iki saatlik yolu olan çocuk yola çıkar çıkmaz o da çocuğun evinin yolunu tutmuş. Ondan önce eve varmak istemiş ve varmış da. Mucidimiz meğer çocuğun babasını tanıyormuş, zira çocuğun doğumu üzerine babasının perişan hâlini bu kasabada duymayan kalmamış. Eve varmış kapıyı çalmış. Kapıyı açan adamcağız karşısında mucidi görünce bir hayli şaşırılmış. Kapıyı kapatmak istemiş ki yaşlı mucit engellemeye çalışmış. Adamın gücü kapıyı kapatmaya yetermiş yetmesine lâkin o da konuşmak istiyormuş belli ki, mucit içeri girmiş.

-Nasılın Hasan?

Adam bakışlarını önce mucide dikmiş sonra da duvarda asılı olan rahmetli eşinin fotoğrafına yöneltmiş.

-Ahmet de kocaman olmuş maşallah. Dokuz yıl oldu ama daha dün gibi.

Adam bu kez bakışlarını kilimden kaldırmamış. Derken birkaç damla yaş süzölmüş gözlerinden. Bir süre sessizlik olmuş. Belli ki ikisi de o geceyi hatırlamış. O gece... Hasan'ın eşi Ayşe'nin Ahmet'i doğurduğu ve hemen ardından gözlerini yumduğu, doğum ve ölüm haberini peş peşe alan Hasan'ın dilinin tutulduğu gece.

Mucit ansını babasını kaybetmiş biri olarak onun yaşadığı bu acıyı kaldırabileceğini düşünmüş. Kendine tekrar güveni gelmiş. Hasan'a durumu çaktırmamış tabii, kabul etmeyeceğini biliyormuş, onu bir bahaneyle evine davet etmiş.

Hasan tüm donukluğu ile onunla eve kadar gitmiş ama ne yemeğe dokunmuş ne suya. Sanki akli başka bir yerde imiş. Mucit ona makineden söz edemeyeceğini bir kez daha anlamış ve içeceğine birkaç damla ilaç koymaya karar vermiş.

-Yemek yemedin, bari bir çayımı iç.

Hasan reddetmemiş. Tadını garipsemiş ise de ne desin, ayıp olmasın diye bitirmeye zorlamış kendini, yarından sonrasını bir yudumda içivermiş. Derken sersemleşmeye başlamış, kolları elleri parmakları... Tüm bedeni uyuşmaya başlamış lâkin bilinci yerinde imiş. Mucit bunu bildiğinden ona Ahmet'in teklifini ve birazdan olacakları bir bir anlatmış, korkmamasını söylemiş. Onu makineye bağlamış, olur da yaşlı bedeni bu işlemi kaldıramazsa diye de vasiyetini de gömleğinin cebine koyduğunu söylemiş. Kendisi de makinenin diğer kısmına geçmiş ve elindeki manuel kumandanın yeşil tuşuna basması ile derince hülyalara dalmaları bir olmuş.

-Baba baba! Gözlerini açıyor! Baba!

-Tamam oğlum, bağırma, onu korkutacaksın. Nasılın abi? Seni çok merak ettik. Ah be abi ne yaptın sen öyle? Neden yaptın ki böyle bir şeyi?

Hasan bir an önce mucide ahvalini anlamak istiyormuş. Hayatta olmasına sevinmiş ancak bu işlem daha önce hiç denenmediğinden, olası sonuçları mucitten başka bilen olmadığından, mucit için bir hayli korkmuş. Onun da iyi olduğundan emin olmak istiyormuş.

-Sen biraz dinlen ben sana yiyecek bir şeyler getireyim. Su ister misin abi?

-...

-Söyle abi?

...

(Devamı gelecek...)

Beklemek neyi beklediğini
bilmeden. Gün günü, ay ayı
kovalarken. Beklemek bir
vaktin doluşunu...

SEZAI KARAKOÇ

Ayşe Uyar

GÖÇ

Çıkagelse nevbahar yeniden
Soluk benizli güzleri yontarak
Yontarak küflü çakısıyla kabuklarını arzun
Ve dahi, kara bulutlarla kaplı pasını arşın
Ben bu dünyadan cebren göçmeden
Çıkagelse nazenin nevbahar yeniden

Üstünde laleler açmış kavuklu mezar
Malûmatım yok, bilinmez nicedir yatar
Üstü çizilecek maddeler var listede henüz
Daha diriler çıkacak göçük altından
Ben dünyadan cebren göçmeden işte
Çıkagelse yeniden nazenin nevbahar

Kasırga gölgeleri dağların eteğinde
Zemherî soğuğu hep, buzdan yüreklerde
Yüreklerle yakışmayan yüzler
Yüzlere uymayan isimler
Bu kış yasak şiir okumalar
Ben cebren göçmeden bu dünyadan
Çıkagelse yeniden nazenin nevbahar

Bir salıncak kurarım belki ipekten
En mavi ağacın en gök dalına
Bir sarı gömlek alırım... Hani
Şu ne zamandır istediğimden.
Baharda giymeliktir sarı, bilirsin
Meydan okumak için güneşe
Cebren göçmeden bu dünyadan ben
Çıkagelse nazenin nevbahar işte
Ay aydınlık çocuk kokusuyla uyanmak
Anahtarı almadan dışarı çıkmak
Demlik tıkırtısı, huzur çığlıkları, çay
Annen evdeyse, mütemadiyen bayram var
Ben cebren göçüvermeden
Çıkagelse yeniden nazenin nevbahar
Bir yaşamak kaçamağı dünyada bulunmak
Oltanın ucundaki küflü ses gibi
Karıncanın rızığı gibi biraz, piknik örtüsünde
Adım Ayşe mahlasım pejmürde
Yorulduğum bu durakta beklemekten
Ben dünyadan cebren göçmeden
Çıkagelse nazenin nevbahar yeniden

Bazen beklemek lazım,
en güzeli için...

ŞEKER PORTAKALI

Mafia Anköz

YILDIZ KURDU

Şimdi iki kelime söyle bana, söyle ki yarım kalmasın dizelerim.

“Sözler eksik kaldı, mısralar yarım. Bir kara geceye bıraktık hayalleri, anlatamadık halimizi. Söyle Şimal Yıldızı şimdi bulabilir miyiz pusulamızı?”

“Bilseydim yönümü, takılı kalır mıydım güzlerde? Bırakıp gitmez miydim pusulanın izinde? Söyle Yıldız Kurdu, ben sana yönünü göstersem bile sen gidebilir miydin?”

“Şimal Yıldızı neden gitmemen gerektiğini öğretir dediler. Gitmemek için sana geldim. Aklım gitmemi istiyor, kalbim kal diyor. Gitmemem için gerekçe yok, bırakmak da gönlüme sinmiyor. Sen bırakıp gider miydin?”

“Önce kapattım gözlerimi, günleri saymayı öğrendim. Günler bitti, aylar bitti, yıllar belki de yüzyıllar bitti, ben yine gidemedim. Sen bana gitmemem için bir sebep söylememi mi istiyorsun? Ben kalanlardan oldum, sen gidenlere sor. Değdiyse ona göre gidersin.”

“Gidenlerden kimleri tanırırsın?”

“Gidenlerden kimleri tanımam ki? Ölenler hep gitmedi mi? Kalanlar pişman olmadı mı?”

“Ben onlara soramam ki.”

“Bak Yıldız Kurdu! Ölenler gitti. Kalanlar varlığında yapamadıkları için pişman oldular, gidenler geride bıraktıkları için. Ben gökтейim, buradan çok net görünür mezarlıklar. Orada ne düşmanlık kalır ne de kin. Gidenler ve kalanlar... Sen kalanlardan mı olmak isterdin gidenlerden mi?”

“Giden olmak zor Şimal Yıldızı. Kalsaydım değer miydi diye bir düşünce sarar ruhumu bir ömür onu yaşarım. Kalsam gönlüm incinir ama denedim derim. Sonramın önemi yoksa var olduğum anın önemi var. Haklısın, beklersen beklerken de incitmeyeceksin. Gidersen gitmenin hakkını vereceksin. Ben ikisinin de hakkını veremedim. Ne gidebildim ne de kalabildim. Bir deli nehir oldu yüreğim sonra duruldu. Duruldu durulmasına da sonunda kıyıya vurmuş birkaç çöp kaldı.”

“Şimdi kalsaydın ne yapmak isterdin Yıldız Kurdu?”

“Kalmanın hakkını verir ve incitmeden kalırdım.”

HİKAYE

Azıcık olan ışığım Şimal Yıldızı'nın ışığından güç alır ve o gökyüzünü aydınlatırken ben de yeryüzünün görünmeyen canlılarına yörünge olurum.”

Şimal Yıldızı gülümserken bir damla yaş süzülürmüş gözlerinden.

“Affettin mi beni Şimal Yıldızı? Ben senin Yıldız Kurdunum. Yörüngenden hiç çıkamadım. Sana öfkelenim, kırıldım, kızdım ama senden gidemedim.”

Şimal Yıldızı gülümseyerek:

“Zamana adını kazıdın, sonunda sen kaldın. Beklemekle unutulmaz sevgiler, sonuna yine sevgini sakladım. Sen benden gittin ama bilmedin ki ben kalanlar arasında sır olup unutuldum. Gelmeni bekledim. Yıldız Kurdu muhabbetini özledim Yıldız Kurdu. Beklemelere alıştım. Gelmeyeceğini düşünüyordum. Beklemek seni bekleyince güzeldi. Ama şimdi sana kavuşsam pusulasını kaybedenlere yörünge olamam. Ben Şimal Yıldızı, gönlümde sen varken daha canlı ışıklarım. Senin mutlu olduğunu bilmek bile bana yetiyor. Affettim ama bize beklemek yakışıyor.”

Ve bekliyorsun,
o tek Şey gelsin,
senin yaŐamını sonsuz
çođaltsın diye.

RİKE

ÇİZİM

HALİL İBRAHİM KARAOĞLU

Nefesi/ Orhan Özer

İNSAN

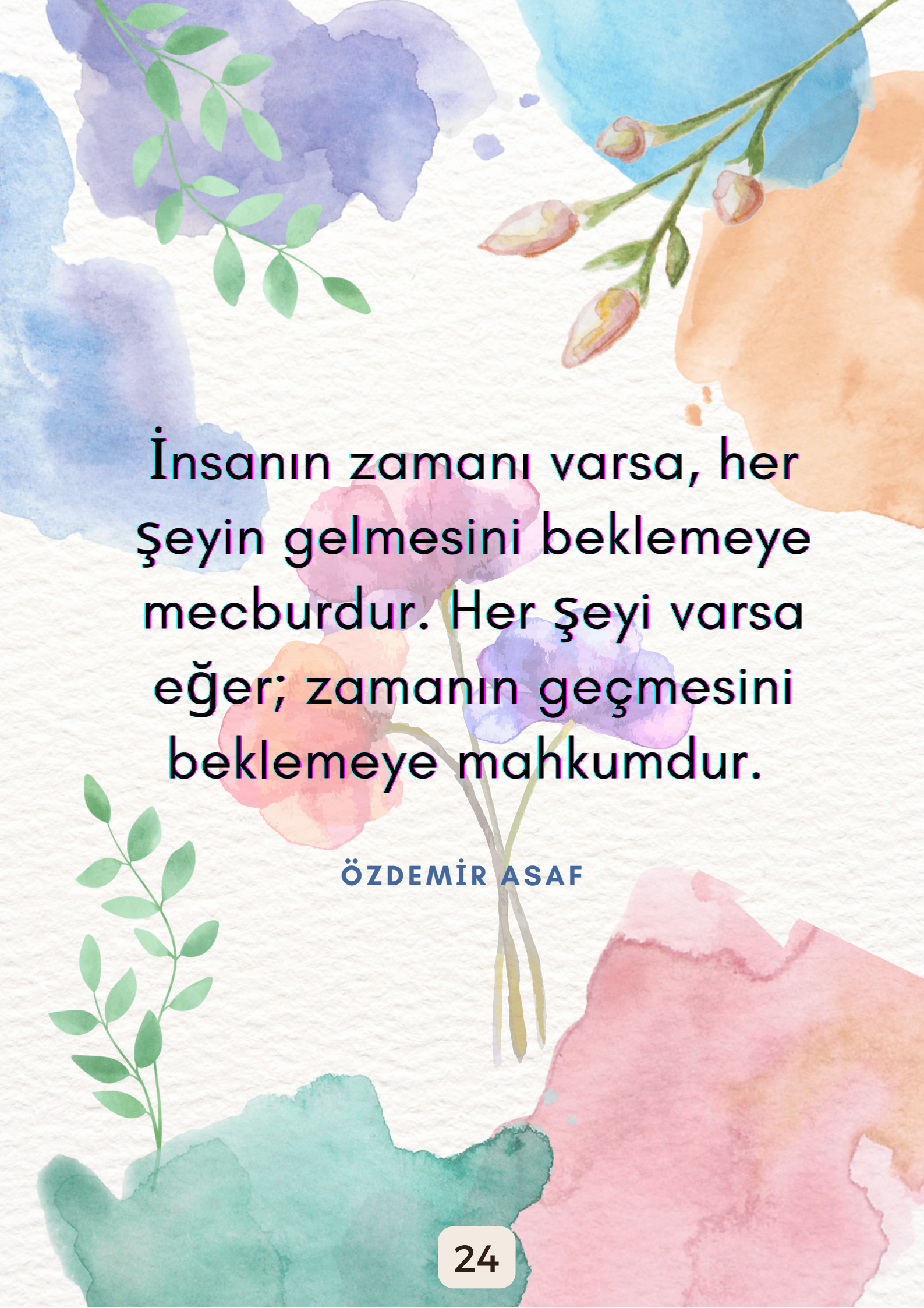
Aslını sorarsan toprak ile su
Bilmem ki nedendir kibir duygusu
Bir türlü ermiyor aklım doğrusu
Kendinden olanı eziyor insan

Gelenek görenek töre kalmamış
Büyükten terbiye öğüt almamış
Tevazu, hoşgörü, sabır bilmemiş
Olur olmaz şeye kızıyor insan

Menfaat uğruna dostunu satar
Tasmayı takıp da kapıda yatar
Rabbini unutup paraya tapar
Kendi çukurunu kazıyor insan

Gören adam sanır libas giyince
Gel gör ki beş para etmez soyunca
Ayağı yer tutup, karnı doyunca
Arpa yemiş gibi azıyor insan

Asalet, karakter varsa özünde
Tatlı dil, doğruluk varsa sözünde
Nefesi, tebessüm varsa yüzünde
Gönülden gönüle sızıyor insan

İnsanın zamanı varsa, her şeyin gelmesini beklemeye mecburdur. Her şeyi varsa eğer; zamanın geçmesini beklemeye mahkumdur.

ÖZDEMİR ASAF

BEKLEMEK...

BEKLEMEK...

ölümü yaşadım,
ölmeden önce bana,
sonsuzluğu beklemek düştü
mazide benim de yüzüm gülmüştü
uyandım, karanlık geri dönünce
nerde bir kuş varsa, öldürülmüştü

NURULLAH GENÇ

Muhammed Ali Dağ

İNTİZAR

Hoş geldin kalbi güzel insan. Senin kalbin onu dinlemesini bilene hoş geldi.

Kalbinin sesini duymayanlar onu boş bilir ama gerçek boşluğa düşene yine eşlik eden kalbidir. Nitekim kalp insanın evidir. İnsan kalbinden başka nereye seyahat ederse etsin, orada yalnız misafir ve her misafirlik eve dönüş ile nihayet bulur.

Öyleyse seninle bir yolculuğa çıkalım! Kalbimizden başkasına çıkanları bir kenara bırakalım.

Hüznü, öfkeyi ve nefreti kalbimizden çıkaralım. Belki bu sayede yol huzura çıkar.

Şimdi kapat dünyanın ışıklarını ey yolcu! Kalbinin ışığını yak!

Karanlıkta yol yorucudur. Kalbini aydınlat ki içimizi görelim. Eğer hazırsan haydi birlikte geçmişe dönelim!

Anne karnında başlayan bir bekleyiş. Doğumu sancılı, ölümü acılı dünyaya ilerleyiş...

İntizarın ilki bu, 9 aylık süreç, insanın var oluşu, hayattaki ilk dönemeç...

Anne, baba heyecanlı, çocuk dünyadan bihaber. Evdeki ahali ise onun için olmuş seferber.

Dünyaya hoş geldin güzel insan! Bu senin ilk vuslatındır.

İntizarını sabır ile tamamladın. Bu da en güzel artındır.

Ancak hemen refaha erme! Daha bizi bekleyen nice intizarlar var. Her biri içinse ayrı intizamlar var. Gördüğün gibi yoldaş. Hayatın başı bekleyişten ibaret. Buna binaen sen hayatı bekleyiş farz et. Nitekim gerçek vuslata daha yolumuz çoktur. Öyle ki yürümeyi öğrenmeden evvel düşmeyen yoktur. Her yaşanmış olay, yaşanılacak olana yapılmış birer hazırlıktır.

Vuslat için intizar, hak edişine dair geçilmesi zorunlu imtihandır.

Her insan bekler.

Anne karnında doğmayı... Bebekken emeklemeyi... Emeklerken yürümeyi... Yürürken koşmayı... Kış gelince yazı bekler insan. Yaz gelince kışı... Hastalıkta sağlığı bekler, açlıkta rızkı...

Dertliken dermanı bekler, çaresizken ümidi...
Yalnızken dost bekler. Gözyaşında mutluluk bekler.

Hayat böyledir ey yolcu!
Her şeyin bir intizarı vardır. İntizar etmeyenin
intizamı yoktur.

Fevrî gelen vuslatın firakı fevrî olur.
Hızlı yapılan işte çok hata bulunur.

Binaenaleyh, zamanla büyüyeceksin ey yoldaş.
Kalp rehberin olsun bu yolculukta. O seni
yanıltmaz.
Eğer intizar zor gelirse kalbine sığın. O severe
yorulmaz.

Evet gönül dostum. Seninle biz yoldaşız. Zira bunca
zamandır aynı yolu adımlamışız.

Bu yol hayattır. İnsansa yolcu. Ömür bir intizar,
ölüm ise vuslattır.

Yolun başında konuştuğumuz gibi güzel insan. Bu
dünya bir misafirhane ve elbet misafirlik son bulur.
Sonra varış kalbinedir. Kalp ise insanın Kâbe'sidir.
Yalnızca orada Allah'a olan vuslatı intizar etmek
gerekir. Çünkü ondan başka bekleyiş ruha eziyet
verir.

Unutma gönül dostum!

Bekleyiş güzelliğini beklenenden alır. Daima güzel
olanı bekle.

Nasibini beklerken asla yorulma!

Eğer Rabbin geciktiriyorsa, güzelleştiriyordur.
Sabret!

İmtihanı büyük olanın, nasibi de büyüktür.

Ve unutma güzel dostum!

Her şeyin bir zamanı vardır.

Vesselam.

"O zaman
bir çay koyayım."

ÇİZİM

HATİCE KÜBRA TAŞÇI

RÜVEYDA

fezayı bağlayarak yorgun kanatlarına
bir güvercin uçurup kıtalar arasından
çağırdın beni
geçerek birer birer sürgün kanyonlarını
derbeder koşup geldim ışıldayan tahtına
yarım koyup bir bardak kurşun rengi çayımı
yıkarak yalnızlığa kurduğum sarayımı
yetim çığlıklarımı duyurmak üzere sana
koşup geldim; iliştir beni memnu bahtına

adını söylemek istemiyorum
her hecesi amansız bir kor dudaklarımda
her harfine yıllardır şimşeklerle yarıştım
zindanlara karıştım, ölümlerle tanıştım
adını söylemek istemiyorum
rüveyda dediğim zaman
anla ki, senin için yürüyor kelimeler
çığlığımın atardamarlarından

hangi yıldızdır bilmem, gözlerin
kayar da üzerime rüveyda
önce tuhaf bir deprem yayılır bedenime
sonra açılır önümde ıstırab vadileri
silik renkleriyle adımlarıma
çözölmeye yüz tutan bir mazi mühürlenir
hayalin bittiği menfeze doğru
alaca bir at koşar içimde
zamansız, mekansız nefese doğru

uslanmaz bir yürek taşıdığıma dair
yaygın bir kanaat dolaşır aynalarda
oysa rüveyda
baştanbaşā ben
keöser akan, gül kokan bir kalbin filiziyim.

kitaplara sürdüğüm kapkara lekelerden
bir anlatsam nasıl utandığımı
bir doğrulsam eğildiğim yerlerden
ağarır tanyeri nilüferlerin
alaca bir at koşar içimde
ezer toynakları ile anılarımı

sular köpürmemeliydi rüveyda
kırılmamalıydı ıslak dalları hasret selvilerinin
ben zehire alışkınım, şerbete değil
rüyalar hefret eder avare duruşumdan
kabuslar çeker ancak derdimi yeryüzünde
sen gün boyu simsiyah bir ufukla beraber
ben her gece bir Mehdî türküsüyle çilekeş
yargılamak için zeval kayıtlarını
inkılab bekliyorum

hangi umut çiçeğidir bilmem, ellerin
uzanır da gönlüme rüveyda
derinden bir ok saplanır bağrıma
beynimi çağıran bir sese doğru
alaca bir at koşar içimde
zamansız, mekansız nefese doğru

varlığın cinayettir memleketimde işlenen
akıtır kanını en asil pehlivanların
yokluğun sükunettir kuşatır evrenimi
varlığın ve yokluğun ölümüdür baharın

artık eskisi gibi bakamıyorsun
göklerinde bir belkıs otururdu rüveyda
binlerce gökkuşağı olurdu kirpiklerin
güneş bir anne gibi dururdu başucunda
artık dokunamıyor kakülün bulutlara
karalara bürünmüş saçlarında dolunay
ben bu kadar zulme layık mıyım rüveyda

hangi ressamı vurur bilmem, endamın
sarar da benliğimi
ben beni tanımam kaldırımlarda
kafesleri yutan kafese doğru
alaca bir at koşar içimde
zamansız, mekansız nefese doğru

kırmızı bir kurdela bağlayarak alnına
duydun mu orkideye dua eden birini
bu ısmarlama yüzler yok mu rüveyda
bu yapmacık bebekler
gözyaşı akıtırken gülenler yok mu
beni kahrediyor geceler boyu

hangi çağın gelişidir bilmem, gülüşün
soluk bir dünyanın mezarlarına
gömerek gurbetimi
kapadı karanlığa Yesrip, kapılarını
meydan okuyuşun çağın ordularına
bilmem hangi mevsimin başlangıcıdır
doruklardan öte hevese doğru
alaca bir at koşar içimde
zamansız, mekansız nefese doğru

yasını tutuyorum kararttığım düşlerin
yıpranmış divaneler gibiyim sokaklarda
amansız bir ütopya üfleyen pencereler
lif lif yoluyor dram seyyahı bedenimi
önümde, haksızlığın hesaba çekildiği
hiç kimsenin kimseyi tanımadığı mahşer
arkamda, kare kare ömrümü belirleyen
hatırladıkça yanıp tutuştuğum resimler

söyle, nasıl aşarım pişmanlık dağlarını
yeniden bir nil olup taşar mıyım çöllere
kim giydirir başıma tacını nihayetin
kim takar bileğime hürriyet künyesini
karada balık gibi nasıl yaşarım, söyle

rüveyda, seziyorum; tahammülün kalmadı
ama dur, boşaltayım bütün çiğliklerimi
asırlardır köhne barınaklarda
küflenmiş, çürüyen çiğliklerimi

at vuruldu; içim paramparça rüveyda
gölgelerin ardına sakladım kusurumu
sen orda kayıtsızca gülümsüyor gibisin
ben burda damla damla eriyip akıyorum
yine de, çiğnetemem kimseye gururumu
istenmediğim yeri sessizce terkederim
hatıra kalsın diye bırakır da ruhumu
mahzun bir derviş gibi boyun büker, giderim

NURULLAH GENÇ

Yusuf Akyüz

DUMANSIZ YANGIN

Mülteci bir kalp ile el pençeyim kapında

Ne bir ses seda gelir ne de bir ışık sızar;

Ruh gurbeti içinde her ânım bir heyelan

Çölde susuz gibiyim, yangında kuru bir dal

Sel önünde enkazım, çakal ağzında ceylan

Beni bu keşmekeşin pençesinden çekip al

Al ki avuçlarına, alnımdaki bu ateş

Helâk edecek beni kâbusun kucağında

Hücrelerimde özlem, dipsiz mağmalara eş

Dumansız bir yangınım keşkeler ocağında

Ruhum bir mengenede "gel" muştusunu bekler

Kaç asır sürer söyle hüküm giydiğim hasret

Ucu yanık mektuptur kapındaki dilekler

Dinmeyen figanlarım işler gönlüne elbet

Maziye dair sesler uğuldarken eflâkta

Yüreğim hayallerle demlenmiş umut solur

Yağmalanmış bir ava dönmeden bu avlakta

Beni bu cendereden azad eyle ne olur

Azad et ki güneşle ben batarım her akşam

Her gece boğazımı sıkın albastı sanki

Taşınırım sabaha hicranla sırlıslıkla

Sensizlikte mum gibi eriyorum inan ki

Nice yalvarsam reva nice çırpınsam haktır

Ruh dünyamı tarife kelimim âciz kalır

Beni böyle Mecnun'a dönüştüren firaktır

Söyle nasıl eylesem mesafeler azalır

Ne hasta ne sayrıyım ne de senden gayrıyım

Tarifi mümkün değil düşürdüğün bu hâlin

Bir garip fermân ile ikliminden ayrırım

İzini sürüyorum vuslat denen muhalin

Yasak ağaçtan düşmüş bir ananın kuzusu

Sürgüne hüküm giymiş babanın evladiyim

Emzirir inancımı sonsuz visal arzusu

İftirâk çöllerinde bir meczûb feryadiyim

Aşım acı ve tuzsuz, sularım mayhoş şimdi

Sırtımdaki bu kambur çatırdadır belimi

Aklım karmakarışık, yüreğim bir hoş şimdi

Müjde bekliyor gibi beklerim ecelimi

Her nereye yaslansam soluduğum gurbettir

Menziller hep eğreti, hânumanlar eğreti

Nefesler güneşte kar, rûhun payı fetrettir

Ömür ânın peşinde, âşiyânlar eğreti

Söyle misin, yâd eller tutkununa revâ mı

Revâ mıdır bir ömür yüzünden mahrum kalmak

Cana layık gördüğün yalnız düş ve hülyâ mı

Yapayalnız, biçâre, umut ufkuna dalmak

Yusuf Akyüz

DUMANSIZ YANGIN

Sitemkârim diyerek kırmazsın kalemimi
Bilirim merhametin adaletinden yüce
Duyarsın inancıyla dinmeyen elemimi
Dalarak maveraya iç çekerim her gece

Yûsuf'a zından neyse ve Züleyhâ'ya saray
Sürgününe dünyâ o, odur nefes ve hayat
Kıvrandır hücrelerim doğsa diye dolunay
Bahtımdan karabulut çekilip gitmez heyhât

Doldur ihsân tasını içeyim yudum yudum
Çaresizlik çiledir âşığın yüreğine
Kerem eyle çağır da tükenmeden umudum
Vâsıl olsun meftûnun gönlünün ereğine

Her nefesim bir niyâz teveccüh umar Sen'den
Lütfeyle de gönensin muhabbetin mâbedi
Cevr-ü cefâ etsen de tutkun'un olan bende'n
Kapının eşğinde dilencindir ebedi

Mübtelâ-i mâşukum, ipe çeksen uslanmam
Baldıran versen bile şifadır der içerim
Düşürsen gözlerinden gayrısına yaslanmam
Hayat sendedir diye infâzını seçerim

Demle serabın sâki, bakma yüzüme öyle,
Kaybetmişim vahayı kem kaderin izinde
Ne konulur kadehe bu meyhanede söyle
Sükût kol geziyorken dilbazının sözünde

**Mülteci bir kalp ile kalakaldım kapında
Ne bir ses seda gelir ne de bir ışık sızar**

A close-up photograph of a traditional Turkish tea glass (demir fincan) filled with a rich, dark red tea. The glass is placed on a matching glass saucer. Wisps of white steam are rising from the surface of the tea, indicating it is hot. The background is dark and out of focus, with some blurred lights. The overall mood is warm and comforting.

Olmasını bekleme, çünkü
mucizeler hiç beklemediğin
anda olur.

Hayatın renginin değişmeye başladığı nokta
ıskalanmamalı

DİLHUN

Sude Yenin

Kalbi yaralı olan insanlar, biriktirdikleri acı kadar öfke duyarlar; hayata, yaşanmışlıklara, geç kalınanlara... Benlikleri acı ile yoğrulmuş olan insanların, mutlaka kendilerini korumak için oluşturdukları bir kalkan olur etraflarında. Delinmesi zor bir gard misalidir bu kalkan. Yıkılması o kadar imkânsızdır ki âdeta kök söktürür insana. Sırf bu yüzden ulaşılması zor bir dağ gibi görünen o insanların, asıl ruhlarını gizledikleri bir de kabukları vardır. Hâlbuki hayatın yükünü erken yaşta çektiği için küçük bir çocuk gizlidir o kabuğun altında. O kabuk ki çatladığı an oluşacak yıkımı ve hasarı da saklanan o çocuğa tezat bir şekilde büyük olur. Kabuğuna sığınanlar olduğu gibi maske takıp; acıyı etkisiz hâle getirmek için bunu kamufle etme çabasında olan insanlar da var. Maskeden görünen sert bir insanken maskenin altından bambaşka bir insan çıkarılır bir anda. Yüreği suskun, içindeki o küçük çocuk ise mağrurdur sadece. İnsanlar, asıl kimliklerini hiçbir zaman açık etmezler aslında, tıpkı gizemle dolu bir dedektif kitabı okumak gibidir bu. Orada suçluyu ararken insanların yüzünde ise hayatın izlerini bulmaya çalışırsın. Bazen mutluluğu, acıyı bazen de çocukluğundaki oyun arkadaşını... Keza, "okunmayı bekleyen bir kitap" benzetmesi de olabilir bu tasvire. Çünkü insanların gözlerine bakmadan yüzündeki gizleri çözmeden herhangi bir çıkarımda da bulunulamaz.

Ben de gözlem yapmaktan hoşlanan; insanları analiz etmeyi seven, gittiğim yerlerde daha sonra hatırlamak için oradaki kokuları ciğerlerime hapseden, mekânlar hakkında topladığım bilgileri ve bana neyi çağrıştırdığını not etmekten keyif alan bir insanım. Farklı havası olan ve mistik bulduğum kafeleri keşfetmekten haz duyarım mesela. Her mekânın ayrı bir hikâyesi var bana göre. İşletme sahibi, işleteceği yeri seçerken, orayı dekore ederken ve sanatını icra ederken, orada kendinden parçaları da katıyor farkında olmadan. Sanat yapabilmek için illa herkesin ressam olmasına gerek yok sonuçta; o mekânın aurası ve enerjisi de işletme sahibine has olduğu için kendine ait izler barındırmış oluyor. Bu da

bulduğum yerlerden değişik tatlar almamı ve apayrı duygular hissetmemi sağlıyor. Tam da şu an o zaman dilimindeyim mesela, hissiyatımın içinde kaybolmuş durumdayım. İki katlı, ahşap ve taştan yapılmış, konak şeklinde bir kafede soluklanırken bunları kaleme alıyorum. Öyle farklı bir mimarisi var ki, kendimi Kapadokya'daki butik bir otelin terasında, manzaraya karşı oturmuş gibi hissediyorum. Bu sevimli kafenin alt katı, tamamen kitapseverlere ayrılmış durumda. Değişik şekillerde minik kütüphanelere bir sürü kitap yerleştirilmiş; ağaç, harita, insan beyni... Figüratif olan bu nesnelerin içine, bir dünya dolusu bilgi sığdırılmıştı sanki. Bana üniversitemin kütüphanesini anımsatan başka bir bölüm ise, içeceğimizi kendimizin alabileceği bir alan olması. 'Kendin al' köşesi olan yerleri her zaman sevmişimdir. Kahve, çay, su gibi sık tükettiğimiz içecekler bir tezgâhta buluşmuş anlaşılın. Su sebili, içerisinde Americano, Cappuccino, sıcak çikolata ve salebin de olduğu bir makine ve ek olarak da çay vardı. İnsanların yeme-içme ihtiyacı için ise sadece belli şeyler vardı. Ama tatlı seçeneklerine bayılmıştım ve zengin kahve olanakları da menüdeki yerlerini almıştı. Her insanın okuduğu kitap türü ve buna bağlı olarak da okuma alışkanlığı değişiklik gösterdiği için, bu kafenin tercih ettiği okuma alanları da bir o kadar hoştu. Ortak alanlar dışında, insanların bireysel olarak da kullanabileceği puflar ve tek kişilik masalar da mevcuttu.

İkinci katı ise, tamamen deniz manzarasından oluşan ve insanın ruhu ile baş başa kalabileceği bir yerdi. Şehrin kaosundan uzaktı bir kere; sessizdi, sakindi. Starbucks'ı pek tercih eden biri değilim, kalabalık mekânlardan daha ziyade, ruha iyi gelen yerleri tercih etmeye özen gösteririm hep. Arkadaşımla buluşmak için gittiğimdeseyse, genellikle White Chocolate Mocha içerim. Bugün seçeneğimi damla sakızlı Türk kahvesinden yana kullandım, yanına da bir iki tane küçük ekler söyledim. Ruhum dingindi, lâkin karşımdaki deniz tam tersiydi. Âdeta bir lav gibi; hırçın ve öfkeliydi. Virane bir şehir gibi yıkık, küskün

olan insanları bilirim; tanırım gözlerindeki kendine duyduğu yabancılığı. Tanımlanması zor, tarifi literatürde bile olmayan bir duygu. Kara delik gibi içine çeken cinsten bir şey, ama öyle değil. Boşluk etkisi yaratan, girdap gibi karmaşık hislerle bezeli; benzetilen kelimeler farklı fakat ortak olunan hisler aynı. Kahve fincanını sıkı sıkı kavrayan parmaklarım soğuktu, hava da esiyordu ama bu ruhumun üşümesinden kaynaklıydı, biliyordum. Hiçliğin tam ortasında, ayazda kalmışım gibi kaskatıydı vücudum. Hislerinizi yoğun yaşayan biriyseniz eğer, bunu bastırmak zor oluyor bazen. Belli etmemek ile tüm duyguları dışa vurmak arasında kaldıysanız hele ki. Bu ikilem ile başa çıkmak için geldim Değirmen Kafe'ye. Kafenin girişinde çiçeklerle süslü bir değirmen olduğu için, ismini de buradan alıyor. Aslında amacım, diğer günlerde yaptığım gibi, yeni yerler keşfetmekti ama o zamanlarda duygularımı bastırmakta fazla zorlanmıyordum. Şimdi ise duygularımın esiri olmak üzereyim, neredeyse. Rüzgâr, saçlarımı ahenkle dalgalandırırken, gözlerimi kıstım ve neye kızgın olduğunu tahmin edemediğim denizi izliyorum, elimdeki kahvem ile. Bu düşünce yumağından kurtulmak için defterime küçük küçük notlar yazmalıyım, belki de yapmam gereken budur. Kahve fincanını masaya bırakıp, çantamdan ufak, deriden yapılmış defterimi çıkardım. Tabii bir de yanımdan hiç ayırmadığım ve ucunda baykuş figürü olan, tüylü kalemimi. Annem baykuşu sevdiğim için ilkokula başladığım sıralarda hediye olarak almıştı bu kalemi bana; o zamandan beri de benimle, çocukluğumun emaneti gibi. Not almak için kendime sorduğum ilk soru: "Burada beni kendine çeken şey ne?" Direkt cevap verdi iç sesim bana, "Kahve kokusu ve huzur." İkinci sorum ise, doğrudan duygularıma yönelikti sanki. "Hangi his ile savaşıyorsun şu an?" Bu sorunun üstünü çizmek ve yok saymak istedim beynimi kemiren düşünceleri. Leş kargaları gibi sıziverdiler yine ruhumun en ücra köşelerine. Ama öyle olmadı, yapamadım, susturamadım, keşmekeş olmuş duygularımı. Kalbim, dörtnala giden bir at gibi hızlı hızlı atarken, yazdım soluğumu tuttuğum cümleleri kâğıda. Yalnızlık ve karamsarlık. İki farklı kelime, kısacık bir lahzaya sığındı o an, yazdığım kelimelere tutundu ruhum. Karamsarlık, anlıktı belki ama yalnızlığa ne demeli peki? Oysa tek cümlelik bir kelimeydi satırlarla buluşan. Bir kelime ki kalp ağrıtan, yoran ve benliğimi sızlatan. Herkes var da kimse yok timsali. Bedenlerde insanlar, ruhlardaysa tek yöne bilet; yalnızlık. Dilhûn, tam da bu hissini

karşılığıydı ben de. "İçi kan ağlayan ve hüzünlü kişiler için kullanılan bir kelime." diyebiliriz kısaca. İçim değil, duygularım kan ağlıyordu benim, düşüncelerim ise çığlık çığlığaydı bittabi. Solan çiçeklerimi hüzün sarmalamıştı, bahara hasretti onlar. Not aldığım vurucu cümleleri, yazılarımda kullanmayı severim çoğu zaman. Umutsuzluk kokarsa cümlelerim, ben kışı bahara nasıl çevireyim?

İçimde çöreklenen huzursuzluğu, bir nebze de olsa alıp götürmesini istedim, yanımdaki hanımeli kokusunun. Misk gibi bir kokusu vardı, insana derin bir nefes aldırır türden. Bu kafenin en gözde bölümü burasıydı bence. Mekân sahibi, türlü türlü çiçekleri de eklemiş bu güzel terasa. Artık kalkma vaktimin geldiğini anlamış oldum, kahvemini bittiğini fark edince. Neyse ki çevrede çok fazla insan yoktu ve hislerimi aktarırken fazla zorlanmadım. Keza tam odaklanmışken en ufak bir gürültü bile insanın kalemini un ufak edebiliyor. Hesabı zaten ödediğim için montumun fermuarını boğazıma kadar çektim ve çıkışa doğru usul usul yürümeye başladım. Yüreğime konaklanmış ve uzun bir süre boyunca misafir ettiğim acıyı, silip atmalıydım artık kendimden. Peki ne zaman kopacak bu haykırış benliğimden? Bilmiyorum. Yollar bile terk edilmiş arazi gibiydi, bomboştu. Belli belirsiz arabalar geçiyordu caddeden, o kadar. Kafamı kaldırdım ve gökyüzüne baktım sadece. Gözlerimi kırıştırdırken bulutlar şekilden şekle girmişti sanki. Dünya dönüyordu, zaman geçiyordu ve bir gün daha bitiyordu. "Keşke, yağmur yağsa," diye bir ses ilişiverdi birden düşüncelerimin arasına. Yağsa, alıp götürse bu duyguların izlerini benden silercesine. Evime gidip, yazılarımı yazacağım zamana dek susmalı düşüncelerim kafamda, durmalı bu his delice akan kanımda.

Zaman buldukça uğra
Tek neşem bu benim
Beklemek ve bulmakla yaşadığım
Dili tutulmuş bu şaşkın sevinç...

ŞÜKRÜ ERBAŞ

Meryem Binici

MİAT

Kapama gözlerini

Kalbin

Dirilmeyi bekliyor

Can kafesinde

İnci ve mercan

Keşfedilmeyi bekliyor

Soldu kafeste ses

Sesler kayıp

Unutuldu nefes

Solumak unutulur mu?

Her nefes

Solumayı bekliyor

Kuşlar uçmayı

Yara davasını bekliyor

Divitte dert

Mürekkep zayi

Kağıtlar vuslat bekliyor

Üşütür mü sevdayı kış?

Kırağı tanesi

Nefes kesen ayazı soluyor

Sevda nefesi tüketir mi?

Sevdalılar

Yunus'u dinliyor

Kuşlar uçmayı

Yara davasını bekliyor

Can kafesten uçunca

Kafes anılır mı?

Her can unutulmayı bekliyor

Unutulmak beklenir mi?

Beklemek vurdu hafızayı

Umut dâr oldu

Unutmak yâr.

Unutulmuşlar ülkesinde

Solumak ruh ile...

Ruh solumayı bekliyor.

Kuşlar uçmayı

Yara devasını bekliyor

Yine de

Hiçbir ömür

Miadını doldurmayı beklediği kadar

Beklemiyor hiçbir şeyi...

Ebed bizimdir. Bu garanti evvelden malûm.. Bu garanti var diye oturacak olursak, Allah'ın takdirinde ne varsa o olur diye hiçbir kıpırdama yapmayan insanın sefâletine düşeriz. Kimse kaderin sırlarını ve tecellilerini olduğu yerde beklemek selahiyetinde ve kudretinde değildir.

NECİP FAZIL KISAKÜREK

ÇİZİM

RÜMEYSA G.

Kitâb-ı kâ'inât esrâr-ı hikmetle leb-â-lebdir..
{Nâbî}

Amine Arslan

İKİ YAKAMIZ DA YOK

Cehaletin demir bacakları vardı. Çürük sütunları yere sabitlenmişti. Bu akıl almaz ilim yoksunluğunu sesler bastırıyordu. Çocuk sesleri, siren sesleri, ölü sesleri, bebek sesleri... Hatta ölü bebek sesleri ama en çok cehalet ve aymazlık duyuluyordu etrafta. Yankılanıyordu dört bir yanda. İlime, mantığa, akla oruç bir kavim; azap oklarını kendi bileğiyle atıyordu. İftarı keşkelerle, vahlarla, tühlerle yapıyordu. İki dirhem bir çekirdek çareler üretiliyordu. Melekleri utandırıyor, melek olup gidenleri bu aymaz, bu pervasız kabulleniş. Damarda kan nasıl durmazsa, vicdan da durmuyordu. Kaynıyordu, kaynıyordu ve yerin yedi kat dibinde çocuk sesleriyle vuruyordu kapıyı. Zengin tokmağını çalıyordu, fakirin yorganını. Şimdi insanlık örtmeliyiz üstümüze biraz. Riya, kibir ve haset giysilerini yakmalıyız bir sobada. Durun giysi değil bu? Gözler yanlış bilse, eller dokunmaz olsa da yedi metre öteden duyulur bu vahşi yanmış umursamazlık kokusu. Giysi değil bedenmiş meğer. Şeytanın gardırobundan alınmış. Makam mevki kokusu var üstünde. Kul hakkından düğmeler dikilmiş. İki yakası yok bunun. Çünkü hiçbir araya gelmeyecek. Birinden yetim bir bebek, diğerinden ciğeri sökülmiş bir anne çekiştiriyor.

Bu töreni alkışla izliyor dışarda nefisler. Gözleri oyulmuş, vicdanı kim bilir nerede terk etmiş vücudunu. Binlerce yürüyen, nefes alan, çatlayıncaya kadar yiyen ceset. Asıl diriler ise gömüldü. Yahut gömülürken dirildiler. Arşı titretti bu devridaim. Oysa yeryüzü bundan habersiz izlemekte günbatımını. Daha kamer yarılmadı. Durun nereye? Taşlaşmış göğsünüzü timsah gözyaşları ile yıkamayın. Ağlayamıyorsunuz. Akmıyor yaş. Katran karası sözleriniz küstürüyor kelimeleri. Umarsız bir yakarış. Vurdumduymaz bir mücadele. Aman ne güzel vurun kırbacı kadere. Akli hayvana takmalıydık bulurdu kendine yol. Bizden evla bakardı şu kainata. Teslim ola ola kaderine. Zemheride titredin mi hiç? İçini keskin bir kan kokusu sardı mı hiç? Bileklerinden buz damlaları düştü mü ayazda? Korkuyu gördün mü, ayrılığı? Boş ver sen cahilliğin ayakları demirden. Kırılmaz, sökülmez, yerinden bir milim oynamaz. Sen endişe etme. Toplansa cümle alem sökemez yerinden. Sen kaderine teslim ol. Hz. Ömer gibi "Allah'ın kaderinden Allah'ın kaderine kaçıyorum" nidalarına kapat kulağını! Sen teslim ol. At bütün suçları kadere. Bize Ebu Cehillik kalıyor. Ömer olmak ne haddimize.

• İnsan beklemeyi,
umumiyetle, artık
bekleyecek bir Şeyi
kalmadığı zaman
öđrenir.

VOITAIRE

Leman Demir
AĞAÇSIZ
GÖNÜL DAĞIM

Sen içimdeki sezilmeyen gönül dağım
Vuslatıma kaç manasız ağaç gölgesi var
Takatsiz bedenim hayaline susamış
Gözlerindeki ahu beni gördüm
Uçsuz bucaksız köhne yerden seslendim
Yankılanan sesim dışı cılız aksetti
Tepkilerimi ürkek yılkı atları seyretti
Her zamanki ağaç gölgeleri sandım
Sabahtan ikindine geçer sandım
Söyle nerden bilecektim
Meğerse kaderime geceler boyanmış
Kulaklarımda kalan sesin öyle demlenmiş
Ruhum berrak sesini işitmiş
Gözlerinin lügatına kelimeler kifayetsizmiş
Ruh-u revanım gözlerine evvelden aşınayım
Sana sükût makamından sedalanmaktayım
Dinle beni yokluđunu da sevmekteyim
Senli hülyalar denizinde çırpınmaktayım
Söyle kızgın Ergüvan çiçeğim
Açman için kaç mevsim daha bekleyim
Gözlerimdeki silüetini nasıl sileyim
İçimdeki cümleler sana kulaç atıyor
Beni lisanıma aldırmadan dinle
Artık hırçın kelamlarım göçmen kuşlarla
Ezme gönül dađımdaki çiçekleri
Meyletme başka onulmaz dađlara
Ruh-u revanım kaderinden kaçma
Erteleme yorulmuş, ağaçsız gönül dağını.

Gelecekse beklenen,
beklemek güzeldir.
Özleyecekse özlenen,
özlemek güzeldir. Ve
sevecekse sevilen; o hayat
her şeye bedeldir.

ÖZDEMİR ASAF

53YOLUN KÖZLERİNİ BEKLEYİŞİNİN KÖZLERİ

*Daha dokunmadan kurudu irem
çöllere bir türlü yağamıyorum
yeni bir koşunun başlangıcında
biraz deprem sonrası
biraz şehir hülyası
bir kalp yangınından geriye kalan
siyah gözlerine beni de götür
artık bu yerlere sığamıyorum.*

*Pembe uçurtmalar yolladığından beri
sarardı tiryaki menekşeleri
sonbaharın tozlu kafeslerinde
sevgi turnaları yakalıyorum
turnalar gidiyor; ben kalıyorum
avareyim, asudeyim, yorgunum
bilmiyorum neden sana vurgunum
Erzurum garında banklar üstünde
uyku tutmuyor karanlıkları
yitik düşlerimi kovalıyorum
gölgeler gidiyor; ben kalıyorum.*

*Binbir türlü kokuyorsa yaylalar
siyah gözlerine beni de götür
baharın koynundan koparıp sana
ipek bir mendile sardığım yüreğimle
şehzade gülleri gönderiyorum
umutlar kalıyor; ben gidiyorum.*

*Bütün yelkenlileri, deniz fenerlerini
kaptanları sorgulayan
yanından geçen küheylanların
korku tufanına yakalandığı
siyah gözlerine beni de götür
güneş ülkesinden gelen yiğitler
benzeri olmayan bir dünya kursun
cellat, ayrılığın boynunu vursun.*

*Usul usul intizarı çürüten
bu hercai diken, bu çılgın arzu
sürüklüyor imkansız muştuların
eşiğine gönül vadilerini
bir ağaçtan düşen yapraklar gibi
düşüyorum tanyerine
ya topla yaralı kırlangıçları
ya da bu vefasız şarkıyı bitir
özgürlüğe giden tutsaklar gibi
siyah gözlerine beni de götür.*

NURULLAH GENÇ

EDEBİYAT FİKİR SANAT

BİŞNEV DERGİ

6.SAYI 2023 BEKLEMEK...

